

Geheimen en leugens in spannende theaterbewerking van Bonita Avenue: “Holland op de afgrond af”

Rechtenvrij interview met acteur Hajo Bruins en regisseur Hanneke Braam
Door Kim Visbeen

Geheimen, leugens en verraad buitelen over elkaar heen totdat ze met een denderende knal tot ontploffing komen. In het spannende familiedrama Bonita Avenue, naar de populaire roman van Peter Buwalda, gaat een gezin na de vuurwerkcramp in Enschede diep de afgrond in. “Iedere ramp brengt iets groters teweeg”, vertelt regisseur Hanneke Braam.

In de familie Sigerius lijkt alles ogenschijnlijk fantastisch. Siem Sigerius is oud-judoka, wiskundige en rector magnificus van de universiteit Tubantia in Twente en lonkt naar een ministerspositie. Dan ontdekt hij dat Joni, dochter van zijn vrouw die hij samen met haar heeft opgevoed, in het geheim een lucratief handeltje heeft. En keert Wilbert, zijn eigen getroebleerde zoon uit een eerder huwelijk, als een boemerang terug in hun leven.

„Het plot van het boek is zó waanzinnig”, vertelt Braam over de reden dat er nu een theaterbewerking ligt van de bejubelde debuutroman van Peter Buwalda, waarvan inmiddels meer dan 500.000 exemplaren zijn verkocht. “Holland op de afgrond met zijn allen. Het is ontzettend spannend.”

Ten tijde van het interview zijn de repetities nog volop bezig. “Voor mij gaat het verhaal over dat schaamte de wereld kapot maakt”, vertelt Hajo Bruins, die de rol van Siem Sigerius speelt. “Ik kom zelf ook uit een gezin waar niet genoeg gepraat werd. Naarmate mijn ouders ouder werden, kwamen geheimen naar boven waarvan je dacht: had dat nou verteld. Dat had het allemaal zo veel makkelijker gemaakt.”

In het gezin Sigerius heeft het grote gevolgen. “Tegelijkertijd is er ook een andere kant van het verhaal dat mij intrigeert”, zegt Bruins. “Ze nemen risico’s, doen dingen waarvoor ze zich schamen. Terwijl ze weten dat als het aan het licht komt, je precies datgene krijgt waarvoor je bang bent.”

Zoals dochter Joni, die een hechte band heeft met haar stiefvader maar in het geheim samen met haar vriend Aaron pornografische foto’s maakt. Siems eigen zoon uit een eerder huwelijk, Wilbert, heeft hij achtergelaten bij zijn alcoholische ex-vrouw. Als Wilbert zeventien is, klopt hij bij hen aan, maar verstoort met zijn problemen de harmonie. Uiteindelijk belandt hij door leugens van zijn eigen familie in een jeugdinstelling.

In het repetitieproces heeft Braam, die eerder de succesvolle voorstelling *Turks Fruit* regisseerde, veel ruimte gemaakt voor het begrijpen van de keuzes van de personages. “Het heeft Joni zoveel schade gedaan dat ze gelogen heeft over haar broer Wilbert, waardoor hij in de jeugdinstelling terecht is gekomen. Dat schuldgevoel, die schaamte, heeft geleid tot een bepaald zelfbeeld.”

In de bewerking, geschreven door Koen Caris, wil de regisseur het voor Wilbert opnemen. “Als je iemand uitsluit, creëer je een bom”, zegt Braam. “Dat is voor mij heel belangrijk in deze tijd. Het geldt ook voor ongelijkheid tussen mensen en dat we denken andermans problemen te kunnen oplossen in plaats van daadwerkelijk te luisteren. Ik ben overtuigd dat Siem een goed mens is. Toen die jongen weer voor de deur stond, dacht hij: hij is welkom, we gaan hem een goed leven hier geven. Dat lukte niet. Toen loste hij het op een andere manier op. Daar heeft hij echt iets kwaadaardigs gedaan. Dat krijgt hij keihard terug. Een goede les, waarvan ik vind dat die best het land in mag.”